Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 1. | Den 1ste Oktober 1896. | 46de Aargang.

Tale af Præsident Geo. Q. Cannon,

holdt i Salt Lake City den 5. Juli 1896.

Taleren læste en Del af det 13. Kapitel i Pagtens Bog; han begyndte med det 12. Vers.

Jeg har læst dette Uddrag af en Aabenbaring, som blev given omtrent 10 Maaneder efter, at Kirken var organiseret. Jeg tror, at dette er den anden offentliggjorte Aabenbaring, som Gud meddelte Kirken, efter at Autoriteterne flyttede fra New-York til Kirtland, Ohio. Dette er en interessant og lærerig Aabenbaring til de Sidste-Dages Hellige og en Lov, hvorefter Kirken burde rette sig. Jeg har ofte sagt, at der ikke findes det Mindste i det, Gud har aabenbaret til dette Folk, hvorved Nogen kan tage Anstød, dersom han tror paa Jesus Kristus, paa den hellige Skrift og paa Moralitet. Ethvert Ord og enhver Sætning i Pagtens Bog har, naar det staar som Befaling, en ophøjende Tendens. Disse Befalinger have en forædlende Virkning paa Alle, som annamme og efterleve dem i det daglige Liv.

Broder Riters Aabningsbøn i denne Forsamling gjorde et dybt Indtryk paa mig, idet han bad Herren om at staa os bi i at udføre vore Pligter og i at forædle os selv. Vi behøve at opsende saadanne Bønner og øve vor Tro i denne Retning. Herren har paalagt os en stor Mission. Vor Religion er ikke en Helligdags- eller Søndagsreligion alene, skjøndt vi tilbede Herren paa Sabbaten. Vi samles og forene os i Bøn og Taksigelse, deltage i Herrens Nadvere og vidne derved for vor Fader i Himlen, at vi erindre hans Søn Jesus Kristus og hans Lidelse og Død for os; men vore religiøse Pligter indskrænke sig ikke til Søndagen alene. Naar vor Religion efterleves, som den bør efterleves, strække disse Pligter sig til hver Time paa Dagen. Den blander sig i alle Livets Affærer, i alle vore Handlinger og Forbindelser med hverandre saa vel som i vore Familieaffærer. Saaledes er den Religion, som Gud har aabenbaret til os, og som han fordrer, vi skulle efterleve. Den vilde kun være af ringe Gavn for os, dersom den indskrænkede sig til religiøse Pligter paa visse Dage, for

Eksempel paa Sabbaten. Ingen Religion kan i Virkeligheden blive af gavnlig Betydning for Mennesket, dersom den ikke udgjør en Hovedpart af hans Liv.

Herren har været saa naadig imod os, at han har givet os direkte Befalinger, hvori han udpeger, hvilket Levnet han ønsker, vi skulle leve. Han fremsætter et højt Maal for os at tragte efter, og forbunden med dette Maal har han givet meget store og herlige Forjættelser. De Sidste-Dages Helliges Historie beviser tilfulde, at Herren ikke alene har givet disse Forjættelser, men ogsaa bogstavelig opfyldt dem. De, som have været trofaste, vide for sig selv, at dette er saaledes. De have individuelt erfaret Opfyldelsen af disse Forjættelser. Ligeledes ere disse Forjættelser blevne opfyldte paa Kirken som et Hele. Denne Forskjel findes mellem os og maaske ethvert andet religiøst Samfund Jeg tilstaar, at der er Medlemmer i forskjellige Trossamfund, som have den samme Tro og nære det samme Haab om, at Herren hører og besvarer deres Bønner; men som Samfund i Almindelighed udøve de ikke den Tro, vi udøve, nemlig, at Gud, den evige Fader, hører deres Bønner og besvarer dem direkte efter den Tro, som de have til ham, og efter den Nødvendighed, der gives for at besvare saadanne Bønner. Den Mening er almindelig i Verden, at Gud har ophørt med det specielle Forsyn over Menneskene, og at Verden styres ved uforanderlige Love. Med andre Ord, Mange forestille sig, at dersom Gud skulde indvirke, vilde det nødvendiggjøre en Forandring i de evige Love, og dette betragte de som aldeles forkert; de synes derfor at tro, at Gud har overladt Menneskene til dem selv, at Jorden og dens Befolkning kun styres ved disse universelle, uforanderlige Love. Denne Anskuelse skriver sig uden Tvivl derfra, at de religiøse Lærere i mange Generationer næsten uden Undtagelse have indpræget paa Menneskenes Sind, at Gud ikke længere taler fra Himlen, at han har unddraget sig fra Menneskenes Børn, at han ikke længere sender Engle til Jorden, at Mirakler og Gaver ere ophørte, at han ikke giver Befalinger i vore Dage, som han gjorde i forrige Dage, at alle disse Ting ere ophørte, og at Gud saa at sige har trukket sig tilbage fra Jordens Indbyggere. Jeg tvivler ikke paa, at dette i høj Grad er Grunden til, at saa megen Vantro hersker angaaende Guds specielle Forsyn over sine Børn.

De Sidste-Dages Hellige have fra Begyndelsen lært, at det er deres Privilegium lige saa vel som deres Pligt at søge Gud og modtage Svar paa deres Bønner. Jeg antager, at enhver Missionær, der er udsendt fra vor Midte, bestræber sig for indtrængende at fremhæve overfor Alle, som han kommer i Berøring med, og som vilde lytte til ham, at det er deres Privilegium at bede til Faderen i Jesu Navn om Kundskab til at kjende Lærdommene, som han forkynder dem. Jeg har altid gjort saaledes i min Missionsvirksomhed. Jeg har forsøgt paa at opvække den Tro i Menneskenes Hjerter, at Gud ikke alene vilde høre deres Bønner, men ogsaa tilkjendegive for dem, om de Lærdomme, jeg forkyndte, vare af Gud eller af Mennesker. Dette har været et af mine fornemste Principer; jeg har betragtet det som en Pligt, der var forbunden med mit Missionsarbejde blandt Jordens Nationer; thi jeg vidste, at dersom jeg blot kunde opvække en Tilbøjelighed hos dem til at søge Herren og sætte

Tro paa, at han vilde høre og besvare deres Bønner, vilde mit Arbejde angaaende dem være fuldført. Jeg vidste, at dersom de vare oprigtige, vilde Gud skjænke dem et Vidnesbyrd om de Lærdomme, som jeg forkyndte, og om min Ret og Myndighed til at prædike dem.

I denne Henseende adskille vi os fra ethvert religiøst Samfund, hvormed jeg er bekjendt. Vi appellere ikke til gamle Tider eller beraabe os paa uafbrudt Nedarvning af Præstedømmet til os. Vi henvise ikke til den gamle Historie for at vise Forbindelsen mellem vor Kirke og hvad der tidligere har eksisteret; men vi appellere til Herren. Vi anmode Folket om at søge ham; bed ham om Kundskab, og I ville ikke blive vildledte. I skulle kjende, om de Lærdomme, som vi lære Eder, ere sande eller falske. Følgerne af denne Fremgangsmaade ere, at der i de forskjellige Menigheder, som ere organiserede blandt de forskjellige Nationer, findes Medlemmer, hvis Tro grunder sig paa Kundskab, som Gud har meddelt formedelst deres Bønner. De have søgt Gud alvorligen; thi i de fleste Tilfælde har det stillet dem i ubehagelige Forhold i Samfundet, og i alle Tilfælde har det været af stor Betydning at antage de Lærdomme, som vi forkynde. Annammelsen af disse Lærdomme har i mange Tilfælde medført alvorlige Følger. Det har bevirket Tabet af Venner, gjort Slægtninge fremmede og bevirket Forfølgelse fra dem, som ikke selv vilde annamme dem. Det har derfor været af største Vigtighed for dem at forstaa, hvad de gjorde, og at besidde et Vidnesbyrd fra Gud om de Lærdomme, som bleve dem forkyndte. Ligeledes var det nødvendigt, for at forlade deres Hjem og samles med Folket i disse Dale, at de skulde have et Vidnesbyrd om, at det var Guds Vilje. Af denne Grund ere de bestandigt blevne formanede til at søge Herren om Kundskab om disse Ting.

Dette er en Pligt, der er forbunden med den store Mission, som vi have at udføre, at lægge Grunden paa ny til den Tro, som tilforn blev givet til de Hellige, og som Apostlen sagde, at de „skulde stride for". Dette er at bringe Gud nærmere til os, eller rettere, at vi drage nærmere til ham.

Jeg sagde, at Herren havde givet os store Forjættelser; en af disse er den, at han vil drage nær til os, dersom vi ville drage nær til ham. Denne Forjættelse er til ethvert Medlem i Kirken; han har givet den til denne Slægt. Han vil høre vore Bønner, besvare dem og opfylde vore Hjerters Ønsker, hvis de ere retfærdige. Vi ere levende Vidner til denne Sandhed. Denne Kirke som et Hele har bevist, at Herren har opfyldt disse Forjættelser. Hvem kan læse denne Kirkes Historie uden at blive nødsaget til at anerkjende dette? Overvej, hvad vi have gjennemgaaet fra Begyndelsen, de Farer, som have omgivet os, og de Gjenvordigheder, som vi have mødt; hvor ofte har det ikke syntes, som om vi skulde blive overvundne, som om der tilsyneladende ikke var nogen Redning, og dog ere vi blevne udfriede af enhver Fare, beskyttede indtil denne Dag og nyde Fred og Ro. Saaledes ere de Forjættelser, som Gud gav sine Tjenere ved dette Værks Begyndelse, blevne opfyldte. Aldrig har der i Menneskeslægtens Historie vist sig en mere tydelig og umiskjendelig Opfyldelse af Guds Forjættelser til sine Børn end den, der har givet sig tilkjende i denne Kirkes Historie. Ethvert Blad deri beviser dette. Naar vi vare indhyllede i Mørke, naar vor Vej var spærret og en tilsyneladende uundgaaelig Hindring

stirrede os imøde, naar vi vare omgivne af Farer paa alle Sider og truede med Ødelæggelse, hvor ofte har da ikke Herren paa en mirakuløs Maade aabnet vor Vej, bortryddet Hindringerne og befriet Folket uskadt fra dets Farer? Vi kunne sige dette baade om Kirken og om Individer. Jeg formoder, at Størstedelen af denne Forsamling, dersom den blev anmodet derom og Tiden tillod det, kunde opstaa og bevidne, at dette var deres personlige Erfaring lige saa vel som Kirkens. De kunde bevidne, at Guds Forjættelser vare blevne opfyldte paa dem, og at de vide, at Gud lever og hører og besvarer de Bønner, som opsendes i Tro til ham.

Jeg sagde, at det var en Pligt, der var forbunden med vor Mission, at opvække Tro paa Gud og ligeledes vise et værdigt Eksempel for Menneskene. Af Mangel paa Tro hos vore Fædre og formedelst nedarvede Traditioner indtage vi en meget lav Stilling i vore Dage med Hensyn til Tro og Gudsfrygt. Verdens Fremgang er stor i mange Retninger, men den aandelige Slappelse er maaske endnu mere mærkværdig. Der har været en fuldstændig aandelig Tilbagegang. Troen er aftaget, aandelig Udvikling ophørt, og Guds Kraft er ikke bleven anerkjendt blandt Menneskene. De ere blevne ledte til at tro, at den ikke længere var nødvendig. Den aandelige Udvikling er hemmet, dæmpet, undertrykt. Menneskets Udvikling har været ensidig. Dette er ikke rigtigt, og Gud vil rette dette Misforhold. Han vil blive anerkjendt paa Jorden. Dagen vil komme, da enhver Tunge skal bekjende ham. (Fortsættes.)

Den bedst bevidnede Bibel.

Følgende Artikel fandtes nylig i »Liberator«, et Blad, der udgives i Melbourne, Australien. Redaktøren, Joseph Symes, er Fritænker i religiøs Henseende.

„Mormons Bog er den bedst bevidnede af hellige Bøger eller Bibler. Jeg kan gaa videre og sige, at det er den eneste bevidnede Bibel — Koranen maaske undtaget. Jeg maa forklare dette.

Joseph Smith, Grundlæggeren af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, blev født i 1805 og myrdet af sine kristne Samtidige i 1844. Hans Levnetsløb er lige saa interessant som nogen bekjendt religiøs Leders Levnetsløb, og det Held, som har ledsaget hans Værk, er en af de mærkværdigste Kjendsgjerninger i Verdens Historie. Joseph blev født den 23. December 1805 i Sharon, Windsor County, Vermont, Amerika. Hans Fader var Landmand, og han blev oplært i samme Beskjæftigelse. Da han var omtrent 14 Aar, begyndte han at overveje Nødvendigheden af at gjøre Forberedelser til sit fremtidige Liv. Han fandt saa megen Uoverensstemmelse angaaende Frelsens Plan blandt de forskjellige Sekter, at han derfra sluttede, at de ikke alle kunde være rigtige, og at Gud ikke kunde være Ophav til en saadan Forvirring. Han besluttede derfor at undersøge Sagen og stolede paa Jakobs Ord: „Dersom Nogen af Eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne og bebrejder ikke, saa skal det gives ham."

Det første Resultat af denne Beslutning er efter hans egen Beretning denne: „Jeg begav mig til et ensomt Sted i Skoven for at bede til Herren. Medens jeg var inderligt hengiven i Bøn til Gud, blev mit Sind bortreven fra min Omgivelse, og jeg blev indhyllet i et himmelsk Syn. Jeg saa to herliggjorte Personer, ens i Form og Udseende, omgivne af et Lys, der overgik Solens ved Middagstid. De fortalte mig, at alle de religiøse Sekter lærte falske Lærdomme, og at ingen af dem vare anerkjendte som Guds Kirke eller Rige. Jeg blev udtrykkelig advaret imod at slutte mig til nogen af dem og modtog tillige den Forjættelse, at Evangeliets Fylde skulde i Fremtiden blive aabenbaret til mig."

„Evangeliets Fylde" blev givet til Joseph Smith nogle Aar senere ved Mormons Bog. Her er igjen hans egen Beretning angaaende dette: „Om Aftenen den 21. September 1823, medens jeg bad til Gud og bestræbte mig for at øve Tro paa Skriftens dyrebare Forjættelser, blev mit Værelse pludselig oplyst af et Lys, langt renere og klarere end Dagens; det første Indtryk var, som om Værelset blev fyldt med en fortærende Ild, og frembragte ligesom et Stød, der gik gjennem mit hele Legeme. I samme Øjeblik stod en Person ved mig, hvis Glans overgik den Glans, som allerede omgav mig. Dette Sendebud erklærede, at han var en Guds Engel, sendt med den glade Tidende, at Pagten, som Gud sluttede med gamle Israel, var ved at blive opfyldt, at et Forberedelsesværk for Kristi andet Komme snart vilde blive indført. . . . Jeg blev ligeledes underrettet om, at nogle Plader vare opbevarede, paa hvilke der var indgravet nogle forkortede Optegnelser om Folk og Profeter, som i gamle Tider levede paa dette Kontinent. Engelen aabenbarede sig for mig tre Gange samme Nat og forklarede de samme Ting. Efter mange Besøg af Guds Engle, som udfoldede Storheden og Herligheden for mig af Begivenheder, der skulde indtræffe i de sidste Dage, overleverede en Engel Optegnelserne i min Haand den 22. September 1827.

Disse Tavler eller Plader havde Udseende af Guld; hver Plade var omtrent 8 Tommer lang og 7 Tommer bred og knap saa tyk som almindeligt Blik. De vare paa begge Sider fyldte med en Indskrift af ægyptiske Skrifttegn og bundne tilsammen ligesom Bladene i en Bog, idet de vare heftede i den ene Kant med tre Ringe, der gik igjennem det Hele. Denne Bog var omtrent seks Tommer tyk, og en Del af den var forseglet. Skrifttegnene i den uforseglede Del vare meget smaa og smukt indgraverede. Den hele Bog havde i dens Maade at være dannet paa mange Tegn paa Ælde, og den udviste megen Duelighed i Gravørkunsten. Urim og Thummim vare et besynderligt Instrument, som bestod af to gjennemsigtige Stene, klare som Krystal, i en bueformig Indfatning. De brugtes i Oldtiden af Seerne og vare et Instrument, hvorved de erholdt Aabenbaringer om fjerne Ting, saavel forbigangne som tilkommende. Ved Hjælp af dette Instrument og Guds Gave og Kraft oversatte jeg Optegnelserne."

Saaledes lyder Joseph Smiths egen Beretning om Maaden, hvorpaa han erholdt Mormons Bog og oversatte den i det engelske Sprog. Det er ikke min Hensigt at omhandle denne besynderlige Bog eller Bibel, men at henvise til dens ydre Beviser.

1. Ovenstaaende er rimeligt og i Overensstemmelse med Hovedlærdommene

i Bibelen. Ingen fornuftig Kristen kan nægte dette.

2. Det er ligesaa rimeligt, at Gud har aabenbaret sin Vilje til Joseph Smith paa Metalplader som til Moses paa Stentavler, ligesaa rimeligt i Amerika som i Vestasien. Pladerne ere beskrevne, men Stentavlerne ikke. Her er Tiden given; i Bibelen ere alle vigtige Tidsangivelser udeladte.

3 Eftersom Ingen ved, hvad Urim og Thummin var, kan Ingen bevise, at Joseph Smiths Beretning om deres Konstruktion og Brug er urigtig eller usandsynlig. Hvad kunne de Kristne fremføre mod denne positive og omstændelige Beretning?

4. Det maa tilstaas, at Verden fordrede guddommelig Aabenbaring lige saa meget i Joseph Smiths Dage, som den nogensinde har gjort, og at en medlidende Gud var lige saa tilbøjelig til at aabenbare sig for ham som for Moses, Esaias o. A.

Lader os dernæst se, hvad Andre berette om Hr. Smiths Bog. Mormons Bog blev publiceret i 1830. Paa Forsiden af Bogen afgive tre Vidner følgende Vidnesbyrd:

„De tre Vidnesbyrd. Det være herved vitterligt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvilke dette Værk monne komme, at vi, formedelst Gud Faderens og vor Herres Jesu Kristi Naade, have set de Plader, som indeholde denne Optegnelse, hvilken er en Beretning om Nephis Folk, og ligeledes om Lamaniterne, deres Brødre, og ligeledes om Jareds Folk, som kom fra Taarnet, om hvilke der er talet; og vi vide ogsaa, at de ere blevne oversatte ved Guds Gave og Kraft, thi hans Røst har kundgjort os det; derfor vide vi med Vished, at dette Værk er sandt. Endvidere bevidne vi, at vi have set de Indgravninger, som ere paa Pladerne, og at de ere blevne os viste ved Guds Kraft, og ikke ved Menneskers. Og se, vi erklære med al Troværdighed, at en Guds Engel kom ned fra Himmelen, og han bragte Pladerne og lagde dem for vore Øjne, saa at vi saa og skuede dem samt Indgravningerne derpaa; og vi vide, at det er ved Gud Faderens og Jesu Kristi Naade, at vi saa dem og bære Vidnesbyrd om, at disse Ting ere sande; og det er vidunderligt for vore Øjne; desuagtet bød Herrens Røst os, at vi skulde bære Vidnesbyrd derom, hvorfor vi, for at være lydige til Guds Befalinger, vidne om disse Ting. Og vi vide, at dersom vi ere trofaste i Kristo, ville vi kunne holde vore Klæder rene fra alle Menneskers Blod, og vi ville blive fundne ubesmittede for Kristi Domstol samt bo hos ham evindeligen i Himmelen. Og Ære være Faderen, Sønnen og den Helligaand, hvilke ere een Gud. Amen.

Oliver Cowdery. David Whitmer.
Martin Harris."

Her er et andet Vidnesbyrd, undertegnet af otte Vidner:

„Det være herved vitterligt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvilke dette Værk monne komme, at Joseph Smith junior, Oversætteren af dette Værk, har vist os de omtalte Plader, hvilke have Udseende af Guld; og saa mange af Bladene, som ovennævnte Smith har oversat, have vi berørt med vore Hænder; og vi saa ogsaa Indgravningerne derpaa, hvilket Altsammen har Udseende af ældgammelt, besynderligt udført Arbejde. Og dette bevidne vi med alvorlige og besindige Ord, at ovennævnte Smith har vist os de Plader; thi vi have set og løftet dem og vide med Vished, at samme Smith har dem, og vi overgive vore

Navne til Verden for at bevidne for Verden, hvad vi have set, og vi lyve ikke, Gud er vort Vidne.

Christian Whitmer.
Jacob Whitmer.
Peter Whitmer jun.
John Whitmer. Hiram Page.
Joseph Smith sen. Hyrum Smith.
Samuel H. Smith."

Jeg spørger: Hvad vilde ikke Jøderne og de Kristne give for at have deres Bibel bekræftet paa ovenstaaende Maade? Den upartiske Fritænker har naturligvis ingen Tillid til religiøse Bekræftelser, spirituelle eller teosofiske Vidnesbyrd. Vi kjende Værdien for godt til at lade os bedrage derved. Men hvad kunne de Kristne sige? Deres Bibel er blottet for al Bekræftelse, og dens Bøger kunne ikke taale en saadan grundig Undersøgelse, som de Kristne underkaste Mormons Bog.

Her se vi, at nogle Mænd, ligesaa ulærde som Jesus og hans Disciple, frembringe og publicere en forunderlig Bog, hvis Publicering blev efterfulgt af en grusom Forfølgelse mod Smith og hans Venner og mod dette Aarhundredes højst mærkværdige sociale og kommercielle Udvikling. Det er ikke en Historie om svundne Tider, som har gjennemgaaet mange Omskiftelser, mistet sin Dato, og om hvilken der kan siges, at man hverken ved, naar eller hvor den blev skreven, men en Nutidsbegivenhed. Der er Mænd ilive endnu, som bleve fødte før Joseph Smith, medens maaske Snese endnu leve, som erindre ham. Hans og hans Efterfølgeres Værk er i fuld Flor i Utah, og Mormonmissionærer findes i mange Lande.

Ældste James H. Anderson har underrettet os om, at de første tre Vidner, som ere citerede oven for, forlode Kirken senere, men Intet kunde bevæge dem til at forandre deres Vidnesbyrd. Det var sandt, og de vidste det. David Whitmer døde i Richmond, Missouri, i Januar 1888. Da han laa paa sin Dødsseng, kaldte han sin Familie og sine Venner til sig og bevidnede for dem paa den mest højtidelige Maade, at han vidste, at Mormons Bog og hans Vidnesbyrd dertil var sandt. Dette Vidne vendte aldrig tilbage til de Sidste-Dages Helliges Kirke, men han holdt fast ved sit Vidnesbyrd til det Sidste. De otte Vidner forbleve ligeledes urokkelige i deres Vidnesbyrd til det Sidste. (Religions Systems of the World. 2nd. Ed., London. Swan and Sonnenschein, 1892.)

Jeg behøver ikke at forlænge mine Bemærkninger. Jeg er ingen Ven af Mormonerne udover det, der vedrører Industri og Fremgang, men jeg paastaar, at Mormons Bog er den bedst bevidnede Bibel i Verden, og at den jødiske-kristne Bibel ingen Bekræftelse har i Sammenligning med den.

Joseph Symes.

Tankesprog. Den, som bliver overbevist imod sin Vilje, er fremdeles af samme Mening.

Enhver kjender bedre, end han handler, og anerkjender en højere Lov, end han adlyder.

En ugudelig Mand kan aldrig blive lykkelig, om han end besad Alverdens Skatte. Rigdom og Hæder kunne ikke læge en saaret Samvittighed.

Den 1. Oktober 1896.

Understøt Herrens Tjenere.

Vi have modtaget et Eksemplar af »Carbondale Leader«, Pensylvania, som giver en Beretning om vore Ældsters Missionsvirksomhed i den Egn. Den omtalte Artikels Forfatter bestræber sig for at være ærlig, og Artiklen er i det Væsentlige korrekt. Han benytter en ofte anvendt Bemærkning, nemlig den, at vore Ældster ere uafhængige med Hensyn til deres Ophold, at de dække deres egne Udgifter og ikke anmode om Bidrag ved deres Møder. Dette er sandt og i Overensstemmelse med Jesu Instrukser til hans Apostle i forrige saavel som i vore Dage, nemlig: „I have annammet det for Intet, giver det for Intet". Vore Ældster høre ikke til dem, „som lære for Betaling eller spaa for Penge", derfor gjøre de ingen Fordringer i saa Henseende. Deres Arbejde er et Arbeide i Kjærlighed og en Opofrelse for Sandheden; de forlade deres Hjem og Familier, rejse og prædike uden Hensyn til verdslig Belønning. De frembære Evangeliets glade Tidender til Verden, ligesom Jesu Disciple gjorde i forrige Dage. De ere ogsaa hans Disciple og følge nøjagtig de Regler, som han har nedlagt.

Men medens de heri fremsatte Kjendsgjerninger ere rigtige, er der dog dermed forbunden gjensidige Pligter mellem Missionærerne og Folk, blandt hvilke de virke. De ere Guds Repræsentanter ifølge samme Regler som i gamle Dage. De ere udsendte for at prøve Verden og for at blive prøvede. Regelen er, at medens de prædike uden Betaling, er det Folkets Pligt at modtage dem og berede Livets Nødvendigheder for dem. Herren erklærede i gamle Dage, at de, som annammede hans Tjenere, skulde føde, klæde og opholde dem i deres Missionsvirksomhed. De samme Forpligtelser paahvile Folk i vore Dage. Dersom de ikke modtage hans Tjenere, saaledes som de burde, komme de forholdsvis under Fordømmelse tilligemed dem, som forkaste hans Tjenere. Medens Missionærerne ikke indsamle Bidrag eller fordre, at Folket skal skjænke dem Pengeunderstøttelse, vilde det dog være en Fejltagelse at formode, at Folket ikke har den Forpligtelse at forsyne dem med Livets Nødvendigheder. Herren har aabnet mange Veje for sine Børns Velsignelse. Ingen Missionær skulde spærre den Vej, paa hvilken Gud har lovet at velsigne dem, som modtage og opholde hans Tjenere i deres Bestræbelser for at forkynde Evangeliet; thi Guds Velsignelser ville visseligen blive Saadanne tildelte. For at bevirke Velsignelse og Frelse for Folk, blandt hvilke Missionærerne virke, burde de ikke forglemme de Principer, som ere fremsatte i Matt. 25. Kap., hvori det læres, at paa Belønningens Dag vil Herren velsigne dem, som understøttede hans Tjenere med Livets Nødvendigheder, og domme dem, som nægtede at gjøre dette, og betragte det som ensbetydende med at annamme eller forkaste ham selv personlig.

Ældsterne ere udsendte for at prædike Evangeliet. Dette betyder mere end blot at forkynde dets Principer. De prøve Verden, og i Forbindelse hermed siger Herren: „En Arbejder er sin Løn værd". Han siger endvidere:

„Hvo, som annammer Eder, annammer mig, og de Samme ville give Eder Føde, Klæder og Penge. Og den, som giver Eder Føde eller Klæder eller Penge, skal ingenlunde miste sin Løn, og den, der ikke gjør dette, er ikke min Discipel. Herpaa skulle I kjende mine Disciple".

Naar Folk nægte at give denne Understøttelse, maa Ældsterne selv berede den eller erholde den fra andre Kilder, og naar Folk ikke skjænke denne Understøttelse, har Herren udtalt Ve over dem, saasom Plager, Ulykker og Straffedomme. Det er Ældsternes Pligt at lære Folk, hvorledes de kunne undgaa disse Straffedomme og erholde Guds forjættede Velsignelser. Det Folk, som forkaster Evangeliet, maa frygte for Følgerne; men de, som ville annamme det og understøtte Herrens Tjenere, skulde gjøres bekjendte med de Privilegier og Pligter, som staa i Forbindelse dermed. Missionærerne burde ikke nære Omfindtlighed i den Grad, at de tillade, at der i mindste Maade opstaar en forkert Opfattelse om disse Ting, naar nogle faa Ord til Forklaring ville fremstille Privilegierne i det rette Lys for Folk, dersom de ønske at afbenytte dem. — (Deseret News.)

Ankomst.

Følgende Missionær fra Zion ankom den 29. September:
Niels S. Christofersen fra Brigham City, Utah.

Beskikkelse.

Ældste Niels S. Christofersen beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

C. N. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.
(Et Besøg i Rusland og Finland.)

Malmö, den 2. September 1896.

Præsident C. N. Lund.

Kjære Broder!

I Forening med Broder Erick Gillén, Præsident for Stockholms Konference, forlod jeg Stockholm den 5. Juni, og efter to Dages behagelig Rejse over den finske Bugt ankom vi til Czarens Hovedstad, St. Petersborg, hvor vi bleve kjærligt modtagne af Broder Lindelóf, en Mand, som Ældste Högland døbte for omtrent et Aar siden. Han ledsagede os til sit Hjem, hvor vi bleve kjærligt modtagne af hans gjæstfri Hustru. Den fremmede Følelse forsvandt snart, og vi bleve som gamle Venner. Evangeliets Frugt er i Sandhed Kjærlighed, der ligesom med en gylden Kjæde sammenbinder de Helliges Hjerter overalt i Verden.

St. Petersborg er en meget interessant By med over 1,000,000 ligesaa interessante Indbyggere. Den blev grundlagt af Peter den Store, som erklærede, at han ønskede at have et Vindue, hvorfra han kunde overskue Europa. Dens Gader ere lige og brede, og Byen faar derved et rummeligt Udseende. Arkitekturen er, med Undtagelse af Kirkerne, massiv og ligefrem. Byen har ca. 300 smukke Kirker, som staa aabne hele Dagen. Den græsk-katolske Religion er Ruslands Statsreligion, og dens Tilhængere kalde sig selv „rettroende". Deres Gudstjeneste bestaar af Bønner og Ceremonier, der forekom os besynderlige. Skjøndt Bibelen lærer os, at der kun findes en Midler mellem Gud og Mennesket (1 Tim. 2, 5.), nemlig Jesus, finde vi, at disse Kristne bede til Helgener, særlig til Jomfru Marie, og i deres Kirker fremstille de disse Helgener ved Billeder, af hvilke mange ere af Sølv og Guld. Taler holdes ikke, der findes ingen Stole i deres Kirker, og en stadig Folkestrøm gaar og kommer, da der ikke findes nogen bestemt Tid til Gudstjeneste. Man forbavses ved det Syn, der møder En, naar man træder ind i Kirkerne. De ere bogstaveligt Skatkamre, og Øjet hviler med Forundring paa det store Udstyr af Guld, Sølv, Brokader og ædle Mineraler. Billeder findes allevegne, og foran hvert Billede er en stor Lysestage, i Almindelighed af Sølv. Naar man siger, at en russisk Kirke er prægtig, udtrykker det kun Skjønheden i en meget moderat Form. Den, der kommer for at tilbede, gaar i Regelen først til en Disk, hvor der sælges Vokslys, kjøber efter sine Midler, gaar derpaa til det Billede, som han foretrækker, tænder sit Lys, sætter det i Lysestagen og begynder at tilbede. Han gjør i Almindelighed Korsets Tegn fra Hovedet til Hjertet tre Gange, bøjer sig de to Gange, falder tredie Gang paa Knæ og mumler sin Bøn. Han forbliver i denne Stilling saa længe, som hans Samvittighed byder det. Derpaa staar han op, kysser Billedet nogle Gange, gjentager Korstegnene og gaar sin Vej, om ikke en bedre, saa dog en mere tilfreds Mand. Hvert Billede har undertiden et halvt Dusin Tilbedere paa samme Tid, og det er besynderligt at betragte dem; Nogle staa, Andre bøje sig, Andre ligge paa Knæ, medens atter Andre berøre Gulvet med deres Hoveder, Alle grupperede omkring det samme døde Billede, udførende deres Tegn og bevægende deres Læber i stille Bøn uden at ændse Tilskueren. De have ligeledes Billeder paa forskjellige Steder i Byen, for hvilke de bøje sig, naar de tilbede. Alt dette foregaar i et civiliseret Land, hvor de bekjende sig at tro paa Bibelen, som lærer os i 2 Mos. 20, 3—6: „Du skal ikke have andre Guder for mig. Du skal ikke gjøre Dig udskaaret Billede eller nogen Lignelse efter det, som er i Himmelen oventil, eller det paa Jorden nedentil, eller det, som er i Vandet under Jorden. Du skal ikke tilbede dem og ikke tjene dem" o. s. v. Al Kritik over denne udstrakte Skik vilde være aldeles omsonst.

Efter en Uges Ophold i St. Petersborg afrejste vi med Dampskib til Helsingfors, Finlands Hovedstad. Her opholdt vi os et Par Dage og bleve prægtigt underholdte af Hr. Olander, en af Byens fornemste Forretningsmænd. I Poja Sogn fandt vi adskillige trofaste Medlemmer. De viste den samme Kjærlighed og Godhjertethed, som vi havde mødt hos de Hellige paa andre Steder. Skjøndt de ere udsatte for mange Prøver og sjældent besøges af Missionærerne, ere de dog trofaste og velsignede. Vi besøgte Åbo, men fandt ingen Medlemmer der. Vi rejste derpaa til Vasa, hvorfra Præsident Gillén vendte

tilbage til Stockholm, medens jeg fortsatte Eftersøgelsen af Kirkens Medlemmer. I Jakobstad fandt jeg Broder Pasander og hans Hustru. De modtoge mig meget kjærligt, og Lørdag Aften holdt jeg Møde i deres Hjem. Søndag Formiddag holdt vi Møde i Larsmo, hvor der lever en anden Familie af Kirkens Medlemmer; de bare kraftige Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Samme Dags Eftermiddag holdt jeg et offenligt Møde, som var temmelig godt besøgt. Efter otte Dages Ophold blandt disse gode Folk tog jeg med Dampskib til Vasa, forblev der et Par Dage og bod derpaa Finland Farvel. Der er kun faa Hellige i Rusland og Finland; men de ere oprigtige og trofaste, og min stadige Bøn er, at Gud vil velsigne dem, at de maa forblive trofaste, og at han vil tildele dem ikke alene Livets Nødvendigheder, men ogsaa skjænke dem det evige Livs Krone, der er beredt for de Trofaste.

Deres Broder i Kristus
A. B. Irvine.

De Dødes Opstandelse.

(Fortsat fra Side 379.)

Af disse Beviser fra det ny Testamente fremgaar det altsaa, at mange hensovede Hellige allerede ere opstandne fra de Døde kort efter, at Frelseren var opstanden, og der er derfor Grund til at tro, at mange andre Hellige ere opstandne siden den Tid, endskjøndt den hellige Skrift, der kun i enkelte Dele omtaler, hvad der skete i det første Aarhundrede af vor Tidsregning, ikke omtaler flere saadanne Tilfælde. I det Hele taget er den historiske Del efter Jesu Død og Opstandelse meget kort og ufuldstændig, og Apostlenes Gjerninger omtaler fornemmelig kun, hvad der skete straks efter Pinsefesten i Jerusalem og efter Pauli Omvendelse og Bedrifter indtil henimod Slutningen af hans Levetid. Der kan derfor være foregaaet meget af stor Vigtighed, om hvilket vi savne Kundskab, da mulige Beretninger herom kunne være gaaede tabt under de store Forfølgelser, som de første Kristne vare udsatte for i de første to hundrede Aar efter Kristi Opstandelse, og da saadanne Tilfælde ikke forekom offentlig eller bleve bekjendte for den vantro Verden, have vi ingen verdslig Underretning om, at Saadant er sket. Paulus omtaler et Tilfælde, hvor Jesus efter sin Opstandelse viste sig for mere end fem Hundrede Brødre, og dog var den øvrige Verden og selv de nærmeste Beboere uvidende om dette. (1. Kor. 15, 7.) De hensovede Hellige, der opstode og gik ud af deres Grave efter Jesu Opstandelse, viste sig ikke paa Jerusalems Gader, men aabenbaredes for Mange, og det var kun for Saadanne, som troede paa Opstandelsen.

Vi have dog endnu andre Vidnesbyrd om, at der maa være sket Opstandelse fra de Døde senere end den Tid, da Jesus opstod og blev efterfulgt af de mange hensovede Hellige i Jerusalem; thi dersom vi tro at Joseph Smith var en sand Profet, kaldet af Gud og betjent af Engle, saa har han set og været betjent af saadanne opstandne Væsner til forskjellige Tider. Den første Engel, som betjente ham, var Moroni, der levede i Amerika og selv

var en Profet samt Historieskriver, og som i forkortet Form samlede de forskellige ældre historiske Beretninger, der vare overleverede til ham. Vi ere ikke bekjendte med, naar han døde, men i Mormons Bog lære vi, at han levede endnu i Aaret 420 efter vor Tidsregning, og da han i Aaret 1823 aabenbarede sig for den unge Profet, var han en legemlig Personlighed, ikke blot en Aand, men et opstanden Væsen, som altsaa maa have faaet sit udødelige Legeme af Graven henved fire hundrede Aar senere end de Hellige, der opstode paa Kristi Tid. Apostlene Peter, Jakob og Johannes viste sig ogsaa ved en vis Lejlighed og gave Joseph Smith og Oliver Cowdery det højere Præstedømme ved Haandspaalæggelse, ligesom Johannes den Døber havde givet disse unge Mænd det mindre Præstedømme; men Peter blev korsfæstet og døde i Aaret 67; Jakob blev ligeledes myrdet flere Aar efter Jesu Død, og de maa følgelig have faaet deres udødelige Legemer gjennem Opstandelse fra de Døde længe efter Jesu Opstandelse. Apostelen Johannes havde ogsaa et udødeligt Legeme, men der er god Grund til at tro, at han som en særdeles Naadesbevisning af Herren blev forandret og saaledes undgik at dø. Angaaende Johannes den Døber vide vi, at han blev halshugget før Kristi Død og Opstandelse, og da han blandt dem, der var født af Kvinder, blev regnet som den Største paa sin Tid, har han ogsaa uden Tvivl tidligt faaet sit Legeme igjen i en udødelig og herliggjort Tilstand, og han viste sig saaledes for Joseph Smith og Oliver Cowdery den 5te Maj 1829 og ordinerede dem til det aaronske Præstedømme, idet han lagde sine Hænder paa deres Hoveder.

Vi tro saaledes at have bevist, at Opstandelsen sker og er sket suksessivt, det vil sige til forskjellige Tider, lige siden Kristi Opstandelse, og at det ikke sker paa en Gang for alle Mennesker, som vore ortodokse kristne Venner tro og lære; ej heller staar Opstandelsen i absolut Forbindelse med den store Dommens Dag, men kun for saa vidt, at „de andre Døde blive ikke levende igjen, indtil de tusinde Aar ere fuldendte.“ (Aab. 29, 5.)

„Men der maatte Nogen sige: hvorledes opstaa de Døde? og med hvordant et Legeme komme de frem?“ (1 Kor. 15, 35.)

Dette Spørgsmaal fremsætter Apostlen Paulus selv. Det er vistnok bleven fremsat af de korinthiske Filosofer ved visse Lejligheder som et ironisk Argument imod Læren om Legemets Opstandelse, og det bliver ikke sjelden brugt i samme Hensigt i vor Tidsalder af saakaldte Fritænkere. Paulus forsøgte at forklare det, men om hans filosofiske Beviser vare stærke nok til at tilfredsstille den Tids Fritænkere, er der Tvivl om, eftersom de ikke kunne gjøre det nu, da man forlanger al Bevisførelse analyseret med Beregninger, Maal og Vægt. Beviser for saadanne Principers Holdbarhed maa hvile paa Tro, paa, at Saadant virkelig er sket; og dette bekjender de Kristne i alle Dele af Verden, idet de tro paa Jesu Opstandelse fra de Døde.

Der er mange forskjellige Meninger om det rigtige Svar paa det ovenanførte Spørgsmaal: „Med hvordant et Legeme komme de frem?“ Vi ville prøve paa at vise det urigtige i nogle af de almindeligste Anskuelser om de Dødes Opstandelse, og med hvordant et Legeme de tænkes at ville komme frem.

Der er en stor Majoritet iblandt de kristne Kirkeafdelinger, som tror, at kun det, de kalde Sjælen, skal leve efter

Døden, men at der ikke er nogen virkelig Opstandelse, hvad det i Graven hensmuldrede Legeme angaar. Dette er i Virkeligheden ensbetydende med at fornægte Troen paa Opstandelsen selv og dermed ogsaa paa Kristi Opstandelse. Det synes af Brevet til Korinthierne at fremgaa, at saadanne Anskuelser allerede den Gang herskede i hin Menighed, og med Kraft imødegaar Paulus derfor denne Vranglære, idet han sporger dem:

„Men naar da Kristus prædikes at være opstanden fra de Døde, hvorledes sige da Nogle iblandt Eder, at der ikke er Dødes Opstandelse? Men dersom der ikke er Dødes Opstandelse, da er heller ikke Kristus opstanden. Men er ikke Kristus opstanden, da er vor Prædiken jo forgjæves, saa er og Eders Tro forgjæves. Vi blive da ogsaa fundne som falske Vidner om Gud, idet vi have vidnet om Gud, at han oprejste Kristus, hvilket han ikke har gjort, dersom nemlig de Døde ikke opreises; thi dersom de Døde ikke opstaa, da er Kristus heller ikke opstanden; men dersom Kristus ikke er opstanden, da er Eders Tro forgjæves; saa ere I endnu i Eders Synder; saa ere ogsaa de fortabte, som ere hensovede i Kristo. Haabe vi alene paa Kristus i dette Liv, da ere vi de elendigste af alle Mennesker, men nu er Kristus opstanden, og er bleven Førstegrøden af de Hensovede." (1 Kor. 15, 12—20.)

Den sekteriske Vranglære om den mystiske Sjæle-Opstandelse burde hermed være tilstrækkelig modbevist for Enhver, der tror paa Kristi Opstandelse.

(Fortsættes.)

Konferencemøde i Kristiania.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Rulon S. Wells, Præsident over den europæiske Mission, C. N. Lund, Præsident over den skandinaviske Mission, Peter Anderson, Præsident over Kristiania Konference, Andrew Jensen, omrejsende Historieskriver, D. K. Brown, J. L. G. Johnsen, C. Knudsen, Martin E. Christophersen, Julius Johnson, J. Peterson, P. A. Petersen, E. Jørgensen, Nephi Anderson, C. Poulsen, N. C. Nielson, E. A. Olsen, N. A. Mørck, C. Iversen, T. Gundersen, E. Gundersen, H. C. Hansen, C. A. Thompson, O. H. Peterson og J. Fikstad.

Lørdagen den 12. September, Kl. 8. Eftm.

Mødet aabnedes i Menighedens festligt smykkede Forsamlingslokale med Afsyngelse af Salmen Nr. 40: „Atter kraftigt saltes Jorden", Bøn af Ældste E. A. Olsen og Salmen Nr. 122.

Præsident Anderson bød Forsamlingen velkommen, hvorefter Missionærerne afgave Rapporter over deres forskjellige Arbejdsmarker; af disse fremgik det, at et godt Arbejde var udført, og at Udsigterne for Evangeliets Fremme vare gode.

Ældsterne D. K. Brown, N. C. Nielsen, J. Peterson og E. Jørgensen bare Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse i vore Dage.

Mødet sluttede med Afsyngelse af Salmen Nr. 201 og Taksigelse af Ældste N. A. Mørck.

Søndagen den 13., Kl. 10 Form.

Præsident Anderson gjorde nogle indledende Bemærkninger og oplæste derefter følgende Rapport: Konferencen

har 11 Grene, 1 Højpræst, 24 Halvfjerds, 58 Ældster, 6 Søndagsskoler, 5 kvindelige Hjælpeforeninger, 1 unge Mænds og 1 unge Kvinders Forening. I sidste Halvaar bleve 15 Børn velsignede, 50 Personer døbte og 2 udelukkede; 3 emigrerede, og 2 døde. 19 Lokaler lejes, 356 Møder vare afholdte, 4976 Skrifter uddelte, 271 Bøger solgte, 1158 evangeliske Samtaler afholdte og 5375 Familier besøgte. 155 Personer betale Tiende, og 216 abonnere paa „Skandinaviens Stjerne".

Præsident Wells talte til Forsamlingen i det engelske Sprog, og Præsident Anderson oversatte hans Bemærkninger. Han udtrykte sin Glæde over den gode Aand, som var tilstede, og bar Vidnesbyrd om Evangeliets Ensartethed i alle Tidsaldre, medens det fandtes paa Jorden, og om dets Gjengivelse tilligemed den guddommelige Myndighed i vore Dage. Han glædede sig ved det udstrakte Bekjendtskab, som han havde Lejlighed til at stifte paa sin Missionsrejse, og opmuntrede til Trofasthed samt nedbad Guds Velsignelse over Forsamlingen.

Præsident Lund gjorde nogle Bemærkninger, hvorefter Salmen Nr. 118 blev afsungen, Taksigelse af Ældste J. Peterson.

Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 120; Bøn af Ældste Nephi Anderson og Salmen Nr. 86.

Præsident Lund foreslog derpaa følgende Autoriteter: Rulow S. Wells som Præsident for den europæiske Mission med Jos. Mc Murrin og E. F. Parry som Raadgivere, C. N. Lund som Præsident for den skandinaviske Mission, Peter Anderson som Præsident for Kristiania Konference og Forstander for Kristiania Gren, N. C. Nielson som Medhjælper i Grenen, D. K. Brown som omrejsende Ældste i Kristiania Konference, E. A. Olsen som Forstander for Drammens Gren med M. E. Christophersen og Geo. Johnson som Medhjælpere, L. O. Schanchy som Forstander for Trondhjems Gren med C. Poulsen som Medhjælper, M. Knudson som Forstander for Tromsø Gren, Jacob Fikstad som Forstander for Frederikstads Gren med Henry Peterson som Medhjælper, E. Gundersen som Forstander for Frederikshalds Gren, T. Gundersen som Forstander for Arendals Gren med A. Straaberg som Medhjælper, P. A. Petersen som Forstander for Aalesunds Gren med H. C. Hansen som Medhjælper; C. Knudsen beskikkes til at arbejde i Ejdsvolds og Hedemarkens Grene og Peter Olsen og Charles Thompson til at arbejde i Stavanger. C. A. Tørnblom blev foreslaaet som Leder for Sangkoret og N. Kaalstad som Konferencens Skriver.

Ældste Andrew Jensen afgav en kortfattet Beretning om sine Rejser som Historieskriver i de forskjellige Lande, han havde besøgt.

Salmen Nr. 38 blev derefter afsungen.

Præsident Anderson talte om Verdens Vildfarelse og falske Lærdomme, om Nøvendigheden af at bygge paa Aabenbaringens Klippe og om Kristi Kirkes Gjenoprettelse i denne Slægt.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 45 og Taksigelse af Ældste D. K. Brown.

Eftermiddag Kl. 6.

Mødet aabnedes med Salmen Nr. 75, Bøn af Ældste J. L. G. Johnsen og Salmen Nr. 208.

Præsident Wells talte om Aabenbaring og dens Nødvendighed og om Guds Riges Oprettelse i denne Generation; Præsident Anderson oversatte hans Bemærkninger.

Præsident Lund bar Vidnesbyrd om, at vore Ældster vare Guds Tjenere, og om, at de samme Velsignelser tildeltes Kirken nu som i forrige Dage.

Konferencemødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 192 og Taksigelse af Andrew Jensen.

Mandagen den 14.

blev der afholdt et Møde for Missionærerne og det lokale Præstedømme.

En muhamedansk Sekt.

Babisterne, det Samfund, hvortil Morderen af den forrige persiske Shah hører, og som siges at have sammensvoret sig imod den nuværende Shah, er en religiøs Sekt, der blev oprettet af Muhamed Ali fra Shiras for omtrent halvtredsindstyve Aar siden. Han var en Slags Reformator og vandt mange Tilhængere.

En Ejendommelighed ved Muhamedanismen er den Vægt, som den lægger paa ydre Former og Ceremonier, og næsten alle Reformatorer paa dens Omraade have haft til Hensigt at fremhæve denne Læres mystiske Del. Muhamed Ali traadte i sine talrige Forgængeres Spor. Han kaldte sig selv „Bab", hvilket betyder Dør, og sagde om sig selv, at han var Porten, gjennem hvilke Menneskene skulde vandre til Herrens Nærværelse, han lærte, at den guddommelige Aand, som gjennemtrænger Universet, blev gradvis aabenbaret ved Profeterne. „Bab" var højere end Muhamed, ligesom denne var højere end Nazaræeren.

Bab foreskriver ikke saa mange Bønner som de ortodokse Muhamedanere og betragter Regulationerne angaaende Renselse som mindre betydende. Han tillader Kvinderne mere Selskab med det andet Kjøn efter de europæiske Skikke, end de asiatiske Ideer om det Sømmelige tillade. Han forbyder at nyde Vin og Opium og tillader ikke sine Tilhængere at tigge.

Den persiske Regjering blev snart nødt til at tage Forholdsregler for at undertrykke denne Sekt, men dens Tilhængere samlede sig til Forsvar under Ledelse af en forhenværende Præst. En blodig Strid vedvarede i flere Maaneder og endte med, at de bleve undertrykte omtrent ved den Tid, da den i Maj myrdede Shah, Nasr-ed-din, besteg Tronen. Adskillige af deres ledende Mænd, blandt dem Muhamed Ali, bleve fangne, pinte og omsider henrettede. Den ny Bab flygtede til Bagdad, hvorfra han ledede, hvad der kan kaldes hans Missionsvirksomhed. Forfølgelsen vedvarede, men Sekten vandt mange Tilhængere. De ere nu talrige nok til at udgjøre et farefuldt Element i et Land lig Persien, og det er uvist, om den nuværende Shahs Regjering vil blive mere fredelig end hans ulykkelige Forgjængers.

Blandinger.

En forfærdelig Cyklon, ledsaget af skybrudlignende Regn, gik den 10. September lige over Byen Paris. Dens Vej, der betegnedes ved forbavsende Ødelæggelser, var fra 50 til 150 Meter bred og omtrent 3 Kilometer (ca. ½

dansk Mil) lang. Barometeret faldt pludselig fra 748 til 742 Millimeter og steg, da Fænomenet var forbi, lige saa pludselig til 749.

Stormens Virkninger ere utrolige. Paa dens Bane bleve Træer rykkede op med Rod, Lygtepæle halede op, Skorstene sløjfede, Tage revne af Husene, tunge Omnibusser væltede, lette Drosker med Heste, Kuske og Passagerer løftedes i Vejret og bares indtil 120 Meter gjennem Luften. Paa Seinefloden slyngedes Skibene mod hverandre, og tre bleve ødelagte. Mange Kjældere bleve fyldte med Vand. Der indtraf 5 Dødsfald, og 150 Personer kvæstedes.

Skibsulykke. Den 22. August omkom 18 døvstumme Piger ved, at en Lystdamper kæntrede i Nærheden af Vollnæs, Sverig.

Danmarks Skove. I 1890 fandtes der i Danmark 390,000 Tønder Land Skov, hvilket er omtrent 6,64 Procent af Landets hele Areal. 94,000 Tønder Land eller omtrent en Fjerdedel er Statsskov.

Jordskjælv. Islands Sydkyst, Heklas gamle Ødemark, blev den 26. og 27. August atter hjemsøgt af voldsomme Jordskjælv. En uhyggelig Susen og en overdøvende Drønen i Bjergene bebudede, at et frygteligt Fænomen forestod, og det lod ikke længe vente paa sig; snart begyndte Jorden at gynge under Fødderne. Saa voldsomme vare Bevægelserne, at Folk endogsaa paa jævnt Land ikke kunde holde sig oprejste; Glas klirrede, og Husene gav sig i hver en Fuge. Henimod 200 Gaarde styrtede sammen, og ca. 2000 Mennesker ere blevne hjemløse lige før den kommende Vinter. Den 5. og 6. September indtraf igjen voldsomme Stød.

Dødsfald.

Jens Mikkelsen, født i Hagerup Sogn, Aarhus Amt, Danmark, den 23. Maj 1827, annammede Evangeliet i 1862, emigrerede til Utah i 1868 og døde, i Haabet om en herlig Opstandelse, i Gunnison, Utah, den 17. Juli 1896.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **C. N. Lund,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).
1896.